

Hvis det er nødvendigt at tilpasse eller ændre bestemmelserne om sådanne forsvarsmidler, forældelsesindsigelser og ansvarsbegrænsning for at gøre dem anvendelige på krigsskibe eller på statsskibe, der omfattes af art. 3, skal der sluttes en særskilt konvention i dette øjemed. Indtil dette er sket, kan de nationale love fastsætte de fornødne bestemmelser i overensstemmelse med denne konventions ånd og grundsætninger.

Art. 5.

Er der i det i artikel 3 nævnte tilfælde efter domstolens mening tvivl om skibets eller ladningens statlige og ikke-kommercielle karakter, skal en bevidnelse, undertegnet af den diplomatiske repræsentant for den kontraherende stat, som skibet eller ladningen tilhører og fremsendt ved mellemkomst af den stat, for hvis domstole sagen er indbragt, gælde som bevis for, at skibet eller ladningen omfattes af art. 3, men kun for så vidt det drejer sig om at få ophævet arrest, beslag eller anden retlig beslaglæggelse.

Art. 6.

Bestemmelserne i denne konvention skal anvendes i enhver kontraherende stat, under forbehold af adgang til ikke at gøre dem anvendelige til fordel for ikke kontraherende stater og deres undersåtter, eller til at gøre anvendelsen betinget af gensidighed.

På den anden side forhindrer intet en kontraherende stat i ved sine egne love at bestemme, hvilke rettigheder dens egne borgere skal have for dens egne domstole.

Art. 7.

I krigstid forbeholder enhver kontraherende stat sig ret til ved en erklæring, meddelt de andre kontraherende stater, at suspendere anvendelsen af denne konvention i den forstand, at i et sådant tilfælde hverken de skibe, der tilhører eller benyttes af den, eller de ladninger, der tilhører den, skal kunne være genstand for nogen arrest, beslag eller tilbageholdelse af en udenlandsk domstol. Men fordringshaveren skal have ret til at anlægge sag ved den domstol, der er kompetent i kraft af art. 2 og 3.

Art. 8.

Intet i denne konvention har indflydelse på de kontraherende staters ret til at tage de forholdsregler, som neutralitetens rettigheder og pligter kan gøre påkrævede.

Art. 9.

Senest ved udløbet af en tidsfrist af to år fra dagen for undertegningen af konventionen at regne, træder den belgiske regering i forbindelse med de høje kontraherende parters regeringer, der har erklæret sig rede til at ratificere den, med det formål at få afgjort, om der er anledning til at sætte den i kraft. Ratifikationer deponeres i Bruxelles på den dag, der fastsættes ved overenskomst mellem de nævnte regeringer. Den første deponering af ratifikationer skal konstateres ved en protokol, der undertegnes af repræsentanterne for de stater, der tager del deri, og af Belgiens udenrigsminister.

Senere deponeringer skal ske ved en skriftlig meddelelse, rettet til den belgiske regering og ledsaget af ratifikationsdokumentet.

Bekræftet genpart af protokollen angående den første deponering af ratifikationer, af de i foregående stykke nævnte meddelelser, såvel som af de ratifikationsdokumenter, der ledsager dem, skal straks, ved den belgiske regerings foranstaltning og ad diplomatisk vej, sendes til de stater, der har undertegnet eller tiltrådt denne konvention. I de i foregående stykke nævnte tilfælde skal den nævnte regering samtidig give underretning om, på hvilken dag den modtog meddelelsen.

Art. 10.

De stater, der ikke har undertegnet, kan tiltræde denne konvention, hvad enten de har været repræsenterede på den internationale konference i Bryssel eller ikke.

En stat, der ønsker at tiltræde, meddeler skriftlig sin hensigt til den belgiske regering, idet den oversender tiltrædelsesdokumentet, der deponeres i den nævnte regerings arkiver.